

Studánka

Sdružení dětí a mládeže pro
volný čas, přírodu a recesi

Šprdzpravodaj č.59

Interní nepravidelník sdružení.

Vychází jednou za uherský měsíc nebo jinak

Ze dne 19. 1. 2004

OBSAH

Pozvánka na akci Lyžovačka 2004.....	2	Kralický Sněžník „alpským stylem“	
Ceník vleku v Radvanicích.....	3	aneb Reportáž z „Listopadení“.....	6
Jaká byla Koulovačka.....	4	Krátké zprávy.....	8
Zážitky z Koulovačky.....	5	Přihlášky na akci.....	9

Těsně před tím, než jsme se pustili do předvánočního mlsání. Všimněte si, jak moc se na cukroví těší Bobina s Jitkou. Někteří z nás se nestačí divit a někteří to dokonce nemohou ani skrýt, jako třeba Ivča F. Co přesně naznačuje Šárka V. tukáním do svého pravého spánku se nám z fotografie zjistit zatím nepodařilo.

Vydává a tiskne Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi

Duha Studánka, Bartoňova 1489, 547 01 Náchod, tel.: 491 422 301

Určeno výhradně členům a přátelům sdružení. Náklad 75 výtisků.

Připravili: Rolf, Wassermann, Alča a autoři článků. Korektura: Karel, Vráňa.

Lyžovačka 2004

aneb „Snowboarding, extreme skiing and cross-country skiing without a limit!“

Podle ohlasů na náš předvánoční průzkum by většina z Vás uvítala víkendovku, na které bychom se věnovali převážně zimním lyžařským sportům. Podařilo se nám sehnat ubytování a informace o možnostech lyžování v blízkosti našeho ubytovacího zařízení v Janovicích u Trutnova, kde to možná někteří znáte z harcu.

Vyrazíme tedy do Janovic u Trutnova, které se nacházejí na druhé straně Adršpašsko-teplických skal, kde je ideální terén pro běžkaře a hlavně ideální terén pro běžkaře začátečníky. Žádné kopce „zabijáky“ a podobné zvrhlé věcičky pro lidičky, kteří nemají úplně vřelý vztah k běžkám. Pro snowboardáky a extrémní sjezdaře se nabízí hned několik

možností. Nejbliž jsou sjezdovky v Radvanicích, pak v Teplicích, nebo ve vzdálenějších Petřikovicích. Kromě Teplic, jsou všechny sjezdovky uměle zasněžovány. Podle průzkumu jsou většinou ceny rychlé a obsluha mírná.

Místo konání: Janovice u Trutnova, Jestřebí hory, chata pana Tyšera

Termín: Od pátku **20. 2. 2004** do neděle **22. 2. 2004**

Sraz: V pátek 20. 2. v 16:00 hod na nádraží v Náchodě vzadu u stánku.

Odjezd: Vlakem v 16:34 hod do Teplic nad Metují a Janovic.

Návrat: Vlakem v neděli 22. 2. do Náchoda v 18:56 (Sp 1755)

Program: Školení bezpečnosti, **lyžovačka** a ještě hlavně taky lyžovačka ve všech podobách, duhová diskotéka, povídání až drbání o věcech vážných i nevážných, kuchařská hodinka a černá hodinka. Těšit se můžete na tradiční překvapeníčko.

Cena: Přibližná cena vychází z tohoto: ubytování celkem 210,- Kč, jízdné vlakem z Náchoda a zpět 72,- Kč. Vleky (permanentky a podobně) si pochopitelně platí sjezdaři a snowboardáři sami. Zbývá už jen jídlo, které si budeme připravovat sami z přivezených zásob, ale přesto budeme počítat cca 70,- Kč. **Celkem 350,- Kč** pro členy Duhy Studánka.

Pro nečleny Duhy je cena jako tradičně vyšší, tedy **400,- Kč**.

Připomenu, že všichni účastníci akcí Duhy Studánka jsou úrazově pojištěni a účastnický poplatek se bude vybírat v pátek na chatě.

Členové Duhy Studánka, kteří nemají ještě zaplacené příspěvky na rok 2004, by to měli udělat co nejdříve, třeba na této akci.

Co s sebou: Oblečení na lyžovačku a další podle počasí. Do rezervy si vezměte raději všechno. Dále láhev na pití (termosku), **přezůvky** a další běžné vybavení na horskou akci. Lyže, běžky nebo snowboard + potřebné vybavení podle Vašich preferencí.

Nebrat: spacák ani ešus a další tábornické vybavení.

- Jídlo:** 2x paštika, 10 dkg plátkového sýra, 10 dkg trvanlivého salámu, 2x špekáček, 3x jablko, 4x brambora, 8 velkých krajíců chleba - dobře zabalených, nějaké sladkosti na svačinku a co Vás dobrého napadne.
- Přihlášení:** Přihlásit se můžete nejpozději do 17. 2. 2004 jako tradičně telefonicky, písemně nebo smskou. Tel. 491 422 301, 603 728 817. Adresa: **Duha Studánka, Bezručova 345, 547 01 Náchod.** V případě, že se budete přihlašovat telefonicky nebo smskou, vezměte podepsanou přihlášku k vlaku. Počet míst je omezen kapacitou chalupy.
- Akce je vhodná pro všechny od 12 let.**

Čeká nás ideální příležitost shodit vánoční kila navíc, strávit úplně nový druh akce s osvědčenou partou, něco se přiučit v oblasti lyžařských dovedností a nadýchat zdravého horského vzduchu. Ještě váháte? — Já rozhodně ne.

Váš Rolfík

Ceník vleků v Radvanicích

<i>JÍZDY</i>	<i>Dospělí</i>	<i>Děti do 15 let</i>
1 jízda	10 Kč	5 Kč
Dopolední do 13:00	140 Kč	90 Kč
Od 10:00 do 16:30	170 Kč	130 Kč
Od 11:00 do 16:30	160 Kč	120 Kč
Od 12:30 do 16:30	150 Kč	110 Kč
Celodenní 9:00 -16:30	180 Kč	140 Kč
2 dny	340 Kč	250 Kč
3 dny	500 Kč	370 Kč
Večer. lyžování 17:00-20:00	140 Kč	100 Kč
Večerní lyžování 1 hod.	60 Kč	40 Kč
Večerní lyžování 2 hod.	100 Kč	80 Kč
<i>Rodinné jízdné</i>	<i>Dopolední</i>	<i>Celodenní</i>
2 dospělí + 1 dítě	350 Kč	400 Kč
2 dospělí + 2 děti	420 Kč	550 Kč
1 dospělý + 2 děti	300 Kč	380 Kč

Ceny dalších vleků jsou podobné. Rozumné bude dohodnout např. rodinné jízdné pro skupinky.

K vlekům se dopravíme auty, která máme k dispozici, nebo vlakem (jedna zastávka).

Jaká byla Koulovačka

Milí kamarádi.

Těm, co nebyli s námi na Koulovačce, bychom chtěli přiblížit náš **skvělý** víkend. Začalo to drsným výstupem na chatu, při kterém jsme všichni umírali tíhou na zádech a šplhali do kopce za naší vysněnou chatou Dakotou.

Když jsme se konečně dostali na chatu, byli jsme šťastní jak blechy a ještě víc, když jsme spatřili naše ohromující pokoje. Při vybalování Rolf vyhlásil naši první neuvěřitelnou soutěž v povlíkání. Všichni se snažili co mohli, ale vítěz mohl být jen jeden. Kupodivu se tímto šťastlivcem stal Hrnc. Chvilí po soutěži následovala večere. Zvondovu čockovou polívku jsme si (skoro) všichni náramně vychutnali. Bez ohledu na odpočinek nás vyhnali ven na pořádnou bitku. Sníh byl studenej a prachovej. Vojta s Kájou nedolali pokušení házet ho do obličeje. My, co jsme se koulovat nechtěli jsme se po nárazu sněhové koule do obličeje rozhodli, že budeme tvrdí jak ty koule. Celí promáchaní jsme se vrátili do chaty, svlíkli jsme se z mokrého a oblíkli suché. Celí unavení jsme lehli do hajan a někteří z nás usnuli jako malé děti i přes krákorání spolubydlících.

Ráno po našem probuzení jsme se čistou náhodou dozvěděli, že za okamžik vyrazíme na tajný výlet do hor. Celí natěšení a bez jakéhokoliv tušení sněhových překážek jsme vyrazili na putování přes hory. Cestou jsme se malinko zkoulovali. Vichřice, která nás zastihla, nám zmrazila naše ubohé bundy. Čepice nám přimrzávaly k vlasům, ze kterých se stávaly rampouchy! Cílem naší cesty bylo vymyslet pro druhou skupinku úkoly. Ke vši smůle nám na začátku cesty dopsala tužka. Jednotlivě jsme si tedy úkoly museli zapamatovat. Všechno se zdálo být v pohodě, než jsme se ocitli na sjezdovce s názvem Javor. Odvážní ji sjeli po zadku. Ostatní, kteří odmítali tuto zledovatělou cestu sjet, se nakonec stejně smekli a jejich zadničky se už vezli směrem dolů... Nejlepším kaskadérem byl Piňďa, který se pokoušel balancovat. Jako zakončení jeho čísla nám předvedl neopakovatelné salto :-)

Střetli jsme se se skupinou B a vyměnili si úkoly. Na konci cesty jsme se na chatu dívali jako na Noemovu archu. Trpělivě a se škodolibým úsměvem jsme čekali na ostatní výletníky. Společně jsme se najedli a začali hrát hry. Například jsme šli ven stavět sněhuláky a naším největším kouskem byly dvě zhruba dvoumetrové sněhové koule. Čvachtali jsme se ve sněhu a po chvíli jsme šli do chaty, kde jsme začali hrát další hru. Tato hra nás bavila ze všeho nejvíc. Hráli jsme hru na upírky. Potmě jsme chodili po chatě a hledali ostatní lidičky, schovaný např. pod stolem, ve skříní, na skříní, pod postelí atd. Zákeřným upířům se skoro nikdo neubráníl. Takto jsme hráli, po celý zbytek večera, celkem třikrát. Následovala poslední noc naší víkendovky.

Teď už jen balíme a uklízíme a smutně vzpomínáme na krásný společný víkend na horách. Ti, co zde byli s námi, ví své... Ti, co nebyli, se mají na co těšit příště.

Ivča, Káta, Áďa, Martina

Zážitky z Koulovačky

V pátek 12. 12. jsme se všichni sešli na autobusovém nádraží v Náchodě. Přijel pro nás autobus — speciál. Naházeli jsme do něj bágly, jídlo a vyjeli jsme na cestu. Cestou jsme nabrali Jiřu, Pepu a Ivetku a byli jsme konečně všichni. Řidič nám cestou pustil na videu film Vesničko má středisková. Cesta uplynula jako voda. Autobus nás vyhodil ve Velké Úpě a my jsme se vydali na cestu. Cesta byla dlouhá a ukrutná a ještě k tomu jsme museli táhnout tašky s jídlem. Když jsme dorazili k chatě, pěkně jsme pozdravili hory a chatu a poděkovali za snůh. Pořádně jsme se zkoulovali a šli se ubytovat. Zahráli jsme si pár skvělých her a šli spát.

V sobotu ráno nás vzbudil ďábelský řev menších dětí a ťukání na dveře (jediná velká zábava kluků). Už dávno jsme se dozvěděli, že půjdeme na náročný výlet po horách. Rozdělili jsme se na dvě skupinky, které šly každá jinou cestou a vymýšlely pro tu druhou úkoly.

My, skupinka s Rolfem, jsme si vesele užívali, koulovali se a hráli na babu. Netušili jsme, co nás čeká. Až před Javorem nás čekal velký šok! Celý Javor jsme museli vyšlapat pěšky. Všichni cestou vyčerpaně padali a vzdychali. Nevěděli jsme, jestli máme všechno promočené nebo propocené. A sjezdovka ne a ne končit. Nahoře si všichni poti-

chu oddychli, protože už stejně nikdo nemohl mluvit. Dali jsme si posilňující čaj a vyrazili jsme dál. Všichni mysleli jen na to, jak se dostat do chaty. Když jsme do chaty ko-

nečně dorazili, mysleli jsme, že budeme mít pokoj, ale malí človičci zase křičeli a kluci dělali zase svou oblíbenou zábavu — ťukání a otvírání dveří.

Po tomto náročném výletu jsme všichni usnuli jako dřeva. Když jsme načerpali síly, čekala nás už výborná večeře. Pak jsme si předvedli pár vtipných scének. Po vyhlášení vítěze nás čekala velká vánoční hostina a i nějaké ty dárečky. Nakonec jsme šli ven se zase pořádně zkoulovat. Když jsme se vrátili, zjistili jsme, že ještě nemusíme spát, a že budeme hrát velkou upíří hru. Zcela vy-

čerpaní a ospalí po náročné hře jsme šli spát. V neděli jsme si ještě zahráli pár her, naobědvali se a pak zbýval už jen velký úklid chaty. Podle nás se tato víkendovka ohromně povedla a všem se moc líbila.

Vaše kamarádky Lúca, Bára a Áňa

Kralický Sněžník alpským stylem aneb Reportáž z Listopadení

Možná bych měl nejdřív osvětlit, proč jsem v názvu použil ten „alpský styl“. V horolezectví se tak označuje dobývání vrcholů, kdy horolezci nespolehají na pomoc šerpů a výprav s velkým zázemím, ale vše potřebné si po celou dobu výstupu nesou s sebou na svých zádech. Mě k tomu inspirovala nejen tato skutečnost, ale především podmínky, které na Sněžníku panovaly.

Musím přiznat, že po zkušenostech s Velikonočním přechodem Orlických hor mě nijak nepřekvapilo, když se na „Listopadení“ skoro nikdo nepřihlásil. Zdravé jádro (Lenku Hartmanovou a mě) chtěl na poslední chvíli doplnit Lukáš Hurdálek, ale nenašel nikoho, kdo by se sním podělil o nesení stanu. Vzhledem k vyšší náročnosti akce ne-

bylo možné spát v jednom stanu ve třech. Veliká škoda. Myslím, že Lukáše to právem moc mrzelo.

A tak jsme v sobotu 25. října naházeli naše batohy do auta a vyrazili jsme do Hanušovic. Tam jsme nechali vozidlo a vlakem jsme se přesunuli do Červeného Potoka a odtud jsme zahájili pěší výstup na masív Sněžníku. Zpočátku se nešlo špatně. Nálada byla dobrá, proletující vločka sněhu se zdála být romantická a vrcholky hor vystrkovaly z mlhy své zasněžené bílé čepice. Jak ale cesta stoupala víc a víc do kopce, tak jsme pod nohama měli víc a víc sněhu a batohy se zdály těžší a těžší. Hovor ustával a každý začínal v duchu přebírat obsah batohu, aby zjistil, které zbytečnosti ho tak šíleně tlačí do ramen. Zjištění, že v batohu jsou opravdu jen ty nejnnutnější věci, jen zvyšovalo pocit absolutní beznaděje. Těsně před setměním jsme dorazili na hřeben a začali jsme se ohlížet po místě na stan. Rychle se ochlazovalo a foukal ostrý vítr, a tak jsme rychle zalezli do spacáků, nedbajíce na to, že stan nestojí zrovna na ideální rovině. O rovině se vlastně nedalo mluvit vůbec. Nevím jak Lence, ale mně v noci zima nebyla. Horší to bylo ráno, když jsme vylezli ze stanu. Pět centimetrů nového sněhu, ostrý vítr, neproniknutelná mlha a teplota jistě hluboko pod nulou. Sotva jsme sbalili věci a urazili prvních několik set metrů, byli jsme kompletně obaleni jinovatkou a námrazou. Trochu je to vidět na fotkách (pokud je Rolfík otiskne). Netrvalo dlouho a ocitli jsme se na vrcholu Kralického Sněžníku (1424 m. n. m.). Poznali jsme to až přímo na místě, protože dohlednost byla stěží patnáct metrů. Z vrcholku nás pak vedla červená turistická značka přes Hraniční horu, Kladskou bránu a Medvědí boudu až na horskou boudu Paprsek. To bylo nějakých pětadvacet kilometrů. V tom počasí a sněhu vskutku dřina. Na Paprsku jsme se občerstvili a jak jsme tak seděli najedení a napojení v teplé a útulné restauraci a jak se venku začínalo stmívat a stále se sypal těžký mokrý sníh, začaly asi naše plné žaludky přebírat úlohu našich mozků a rozhodly, že dnes už nikam nejdeme. Za přiměřený obnos jsme strávili noc v útulném pokoji s vlastní koupelnou, záchodem a televizí. Inu, drsné horské podmínky mají něco do sebe.

Udělalí jsme dobře. Chumelilo celou noc a my byli rádi, že se nebudíme v zasypaném stanu. Po snídani jsme opět vyrazili na cestu. Kousek ještě po červené, ale záhy jsme uhnuli na zelenou a po ní na Smrk (1125 m. n. m.) a odtud kolem Sokolích skal a podél Stříbrného potoka až k Nýznerovským vodopádům. Zde jsme pořídili pár fotek a protože jsme se ocitli v nižších polohách, kde už neležel sníh a cesta tudíž ubíhala rychleji. Rozhodli jsme se, že nebudeme tábořit a dojdeme ještě večer do Žulové, odkud dojedeme vlakem zpět do Hanušovic, kde bylo mé auto. To se nám zdařilo podle plánu, a tak jsme v sedm hodin večer sice trochu utahaní a ošlehaní větrem, ale za to plní zážitků a šťastní, opět naložili všechny věci do auta a vyrazili na cestu k domovu.

Musím přiznat, že co do počasí, byla to i pro mě asi nejdrsnější akce, co jsem zažil. A bez nadsázky si troufnu tvrdit, že to opravdu nebylo pro fajnovky, ale pouze pro zdatné a hlavně dobře připravené a vybavené drsnáky. Ono totiž platí to, co říkají seveřané: Neexistuje špatné počasí, ale pouze špatně oblečený člověk. A už teď slibuju, že zas nějakou podobnou akci naplánuju a vyprovokuju. Přidá se konečně někdo?

Ondřej „Wassermann“ Hartman

Abych nezapomněl: Na konci reportáží o expedicích bývá vždy poděkování sponzorům. Já bych chtěl poděkovat Jitce S. za zapůjčení péřové bundy, která v noci hřála Lenku, a Rolfíkovi za zapůjčení fotoaparátu. DÍKY!

Krátké zprávy

Milí duháci a duháčci. Vánoce plné veselí, voňavého cukroví, štěstěny a milých dobrých srdcí, nový rok ať je pln zdraví, provázen též láskou, štěstím a klidnou myslí, též pak dobré lidi vůkol přeje za všechny Palečnice Kajda.

Tak se nám narodil nový duhový časopis Kmotra. Je v něm spoustu zajímavých informací, reportáží a článků z různých oblastí. Dostali jsme do Náchoda 10 výtisků, které jsme přidali někomu do obálky se Šprdzpravodajem. Vybrali jsme lidičky, kteří okolo sebe mají další naše kamarády a kteří jej jistě půjčí i Vám ostatním. Vydavatele by moc zajímalo, jak se Vám líbí a co by měla Kmotra psát a po čem pátrat. Váš názor na časopis rádi pošleme redakci.

Přípravu tohoto Šprdzpravodaje jsem si náramně užíval. Jednak jsem měl dostatek kvalitních článků a jednak jsem se vyřádil i na obrázcích a fotkách. Doufám, že se Vám budou moje šílené kreace líbit. Alča tvrdila, že musím přidat i tenhle obrázek, protože jsem se tak skoro celou dobu tvářil. Autorem obrázku je Pepa H. a byl namalován v létě na táboře.

Už máme nový rok a tak jsme mohli uzavřít další CD-ROM s fotografiemi z našich akcí z roku 2003. Pokud máte zájem, připište k přihlašovací sms, že chcete koupit toto CD. Cena je pořád stejná: 40,- Kč.

Poslední záběr z Koulovačky před odjezdem domů.

Uhádnete, kdo se skrývá za největší vložkou, která spadla na objektiv foťáku?